

Sum, som er indsat i det foreliggende Lovforslag, hvorefter Staten skal give 2 Mill. og Kommunerne et Par Mill. Men at noget er bedre end intet, er jo en Talemaade, vi have hørt tit i de sidste Dage. — Der var blot en Ting, jeg gerne vilde sige, og det var, at jeg vilde ønske, at dette Lovforslags Titel og Indhold var blevet knyttet til en anden Lov. Det blev jo taget ud af Fattigloven, og det har jeg ikke noget imod, skønt jeg ikke indser, at det ikke godt kunde blive der. Det er i mine Dine kun en ganske almindelig Fattigforjærgelse, der er hjemlet ved Grundlovens § 4; der er kun Tale om det nødvendige for dem, som ere over 60 Aar, som for dem, der ere under 60 Aar. Men jeg vilde gerne have det knyttet til Loven af 8de Marts 1856 om de frivillige Fattigkasser. Det er jo en Kendsgerning, at Fattighyrden bliver større og større og tungere at bære for Kommunerne, men det er ogsaa en Kendsgerning, at Kommunerne have begyndt at faa Djene op for denne Fare og begynde at arbejde frivillig paa at stoppe Tilgangen til Fattigvæsenet ved at give Understøttelse til den frivillige Fattigkasse. Denne Kasse har ikke naaet den Betydning, som jeg tror var Forslagsstillernes Mening, da den kom frem i 1856, og jeg tror, at det vilde være værd at faa denne Tanke videre udført, og jeg vilde derfor gerne, at dette Lovforslag skulde skifte Titel og Karakter og komme til at blive et Bedhæng, et ligefremt Tillæg til Loven af 8de Marts 1856, og at den Understøttelse, som Regeringen her er gaaet ind paa at ville give de gamle, skulde gaa ind i de frivillige Fattigkasser. Derfor ønsker jeg i Grunden gerne, at dette Forslag til Lov om Forjærgelse af de fattige maatte gaa i et Udvalg netop med den Tanke for Øje, at Lovforslagets Titel og Bestemmelser kunde blive ændrede i denne Retning.

Saa har jeg endnu en Tanke, jeg vil fremsætte. Den danske Præstestand staar ikke nu i det Forhold til Befolkningens store Flerhed, som den i gamle Dage stod i, netop med Hensyn til de fattiges og nødlidendes Forjærgelse. Den er trængt ud overalt, og jeg tror ikke uden Skyld selv som Stand betragtet. Men nu mener jeg, at her kunde vi komme til at gøre en god Gerning, naar Præsterne f. Eks. bleve faste Medlemmer af Bestyrelsen for de fattiges Kasse. De vilde da efterhaanden komme til at gøre et godt Arbejde i Retning af at bringe Menighederne i Forbindelse med de humane menneskelige Følelser. Paa Grund af denne Tanke tog jeg Ordet, og paa Grund af den skal jeg tillade mig, naar Forhandlingen er afsluttet, at foreslaa, at Lovforslaget maa blive henført

til et Udvalg, for at det kan blive drøftet, om Forslaget kan blive ændret i den Retning, jeg nu har paapeget.

Ovesen: Naar jeg har ønsket at sige nogle Ord om den foreliggende Sag, er det ikke for paa nærværende Tidspunkt at forsøge paa at anstille nogen Sammenligning mellem det Forslag, der her foreligger til Behandling, og de Forslag om et lignende Æmne, som tidligere have foreligget og endnu foreligger til Behandling i det andet Ting. Det skal jeg ikke indlade mig paa. Heller ikke skal jeg prøve paa at blande mig i de mange forskellige Domme, som ere sælbede over nærværende Forslag, hvoraf nogle gaa ud paa at gøre det til omtrent intet eller endog til et meget slet Forslag, ja jeg tror, at det ærede Medlem fra Langeland (Casper Jensen) i Dag har udtalt, at det kunde lignedes med noget, der var tomt og hult. Det skal jeg ikke indlade mig paa. Jeg skal i den Anledning aldeles forbigaa disse store Spørgsmaal, som forekomme mig i Grunden ikke at have nogen videre reel Betydning, men holde mig ganske til Sagen, som den foreligger. — Først skal jeg tillade mig, at gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem fra Randers (Stilling) og til det højærværdige Medlem her bagved (Bjerre), der bægge talte om, at de troede, at Købstæderne ville blive forurettede ved Bestemmelsen om, at Opholds-kommunen i Trængstilsælde skulde udrede en Fjerdedel. Jeg vil dertil sige, at jeg tror, at det paa ingen Maade vil gaa an at gøre dette Bidrag mindre, end der er foreslaaet i Lovforslaget, thi dersom vi gif under en Fjerdedel, vilde den praktiske Følge deraf blive, at Kommunens Bidrag sank ned til omtrent slet ingen Ting, og det vilde dog være en noget underlig Indretning, om Opholds-kommunens Bestyrelse skulde sidde og bestemme, hvilken eller hvor megen Understøttelse en enkelt Mand eller Familie skulde have, uden at Kommunen havde nogen som helst anden Interesse deri end at bestemme, hvor meget andre Kommuner og Statskassen skulde betale. Jeg tror ikke, at det gaar an at gaa lavere, end der her er fastsat.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Knudsen) og for Næsten ogsaa andre ærede Medlemmer, som have haft Ordet, have slaaet meget stærkt paa dette kildne Spørgsmaal, om det, Lovforslaget tilsigter, nærmest er at betragte som en Retssag for disse Folk eller som en Naadesag, men heller ikke dette kildne Spørgsmaal skal jeg indlade mig videre paa. Jeg skal kun i denne Anledning tillade mig at gøre den Bemærkning, at vel veed jeg meget godt, at der for Tiden i vide Kredse